De brott, som förde mig på fall,
Jag icke will fördölja.
Ej någon gömd mißgerning skall
Mig till din domstol följa.
Så går jag döden nöjd emot
Och ångerfull, men utan knot,
Mig under bilan böjer.

Exemplaret kostar 2 ß. B:o.

GS 1501 N:17

17

Joh. Fr. Bäckmans

Fängelse- och Döds-Betraktelser

Efter hans aflifwande funna uti hans bröstficka.

STOCKHOLM,
Tryckta i Marquardska Boktryckeriet, 1825.

Johan Fredrik Bäckman, Gardist wid Swea LifGarde, 22 år gammal, skulle, den 23 Mars 1825, i anseende till föröfwadt buller och oljud uti Kasernen uti förwar infättas, men gaf wid detta tillfälle ViceKorporalen Gustaf Adolph Englund uti wredesmod, med en blottad knif, ett styng i högra sidan, hwaraf Englund trenne dagar derefter afled. Bäckman blef för detta å sin förman föröfwade mord, enligt Krigsartiklarna, dömd att mista högra handen, halshuggas och steglas,

och fann Hans Kongl. Maj:t ej något skäl wara förhanden, att enligt Bäckmans till Högstdensamme ingifna böneskrift, honom från dödsstraffet förskona, men förordnade att han skulle, utan att mista högra handen, endast halshuggas och stieglas, hwilket straff han, efter föregången Christelig dödsberedelse, undergick wid Afrättsplatsen utanför Skaustull den 30 Juli 1825.

O Herre Gud! hwad har jag gjort?
Nu först jag warse blifwit,
Till hwilket brott, så gräsligt stort,
Mig synda-yran drifwit;
Hur djupt jag fallen war deri,
Då jag i wredens raseri
Min krigskamrat hund' mörda!

Jag synder mitt förlånta pund
Jag tidigt nedergräfde.
Med nya synder, stund från stund,
Jag samwetsropen qwäfde.
Från brott till brott mig yran dref
Från djup till djup jag föll, och bref
För straffet ändtlig mogen.

Men intet straff, o Gud! förslår
Att mig med dig försona
Och ingen mensklig nåd förmår
Mig för din wrede skona.
Min dom jag i mitt hjerta bär,
Jag mask, och icke mensha, är.
Ack! att jag ofödd wore.

Förtwiflans skuggor omge mig,
Mig qwalen öfwerhopa.
Ur djupsens nöd, o Gud! till dig
Jag mäste klagligt ropa:
Ack! är dock tid för nåd och hopp,
Så länge än din sol går opp
För onda och för goda?

Ack! är dock tid? Du wet det, Gud!
Du wet, om du förskjutit
En usling, som mot dina bud
Så fräckt, så länge brutit.

O Gud! Jag har blott grät och hön:
Och ewig död är syndens lön,
Om du ej Dig förbarmar.

O haf dock, haf dock tålamod,
För Jesu skull mig skona!
En droppe af hans dyra blod
Kan all min skuld försona.
En stråle af hans nådes sjus
Kan af mitt mörka fängahus
En himlens förgård göra.

Ja! du har ej förskjutit mig:
Den hand, du fäfängt räckte
Till ledning på min lefnadsstig,
Mig hann i detta häckte.
Jag kyßer denna hulda hand,
Som lade på mig fångens band;
Men löste syndarns boja.